

การอภิปรายผลการวิจัย

จากการศึกษางานวิจัยเรื่อง องค์ประกอบในการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของ นักศึกษาปริญญาตรี สถาบันราชภัฏนครศรีธรรมราช ผู้วิจัยจะนำเสนอรายละเอียดดังนี้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา กับตัวแปรองค์ประกอบด้านต่าง ๆ ดังนี้
 - 1.1 ด้านสถานภาพของนักศึกษา
 - 1.2 ด้านเศรษฐกิจและสังคมของครอบครัว
 - 1.3 ด้านการเรียนการสอน
2. สร้างสมการถดถอยพหุคูณที่สามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา โดยใช้ตัวแปรด้านสถานภาพของนักศึกษา ด้านเศรษฐกิจและสังคมของครอบครัว และด้านการเรียนการสอน เป็นตัวทำนาย

สมมติฐานของการวิจัย

1. องค์ประกอบด้านสถานภาพของนักศึกษา ประกอบด้วย เกรดเฉลี่ยสะสมชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ประเภทโรงเรียนที่นักศึกษจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สภาพที่ตั้งของโรงเรียนเดิม ประเภทนักศึกษาที่สอบเข้าเรียนได้ อันดับของการเลือกไปแกรมวิชาที่สอบเข้าเรียนได้ โปรแกรมวิชาที่เรียน สถานที่พักขณะที่กำลังศึกษา มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
2. องค์ประกอบด้านเศรษฐกิจและสังคมของครอบครัว ประกอบด้วย อาชีพของบิดา อาชีพของมารดา ระดับการศึกษาของบิดา ระดับการศึกษาของมารดา รายได้ของผู้ปกครอง สถานภาพ

สมรรถของบิดามารดา จำนวนสมาชิกในครอบครัว จำนวนที่น้องที่กำลังศึกษา มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

3. องค์ประกอบด้านการเรียนการสอน ประกอบด้วย นิสัยในการเรียน เจตคติต่อการเรียน การสอน เวลาที่ใช้ในการศึกษาเพิ่มเติมหรือทบทวนบทเรียน มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

กลุ่มตัวอย่าง

กลุ่มตัวอย่างในการวิจัยนี้เป็นนักศึกษาระดับปริญญาตรี 4 ปี ชั้นปีที่ 4 ทุกคณะที่กำลังศึกษาอยู่ในสถาบันราชภัฏนครศรีธรรมราช ในภาคเรียนที่ 2 ปีการศึกษา 2539 จำนวน 315 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยประกอบด้วย

1. แบบสอบถาม จำนวน 1 ฉบับ มี 3 ตอน ซึ่งมีรายละเอียดดังนี้
 - 1.1 ตอนที่ 1 ข้อมูลเกี่ยวกับนักศึกษา ประกอบด้วย 3 ด้าน คือ
 - 1.1.1 แบบสอบถามเกี่ยวกับสถานภาพของนักศึกษา จำนวน 8 ข้อ
 - 1.1.2 แบบสอบถามเกี่ยวกับด้านเศรษฐกิจและสังคมของครอบครัว จำนวน 8 ข้อ
 - 1.1.3 แบบสอบถามเกี่ยวกับเวลาที่ใช้ในการศึกษาเพิ่มเติม หรือทบทวนบทเรียน จำนวน 1 ข้อ
 - 1.2 ตอนที่ 2 แบบสำรวจนิสัยในการเรียน (Study Habit) จำนวน 45 ข้อแยกข้อคำถามเป็น 2 ด้านดังนี้
 - 1.2.1 การหลีกเลี่ยง การผลัดเวลา จำนวน 23 ข้อ
 - 1.2.2 วิธีการทำงาน จำนวน 22 ข้อ
 - 1.3 ตอนที่ 3 แบบวัดเจตคติต่อการเรียนการสอน จำนวน 35 ข้อ แยกข้อคำถามเป็น 3 ด้านดังนี้
 - 1.3.1 ด้านการยอมรับในตัวอาจารย์และวิธีสอน จำนวน 20 ข้อ
 - 1.3.2 ด้านการเห็นคุณค่าทางการศึกษา จำนวน 6 ข้อ
 - 1.3.3 ด้านอุปกรณ์และสิ่งแวดล้อม จำนวน 9 ข้อ

ความเชื่อมั่นของแบบสำรวจนิสัยในการเรียนทั้งฉบับมีค่าเท่ากับ .9118 จำแนกเป็นรายด้าน ด้านการหลีกเลี่ยง การผลัดเวลา มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .8463 ด้านวิธีการทำงาน มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .8486

ความเชื่อมั่นของแบบวัดเจตคติต่อการเรียนการสอนทั้งฉบับมีค่าเท่ากับ .7241 จำแนกเป็นรายด้าน ด้านการยอมรับในตัวอาจารย์และวิธีสอน มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .8633 ด้านการเห็นคุณค่าทางการศึกษา มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .6067 ด้านอุปกรณ์และสิ่งแวดล้อม มีค่าความเชื่อมั่นเท่ากับ .6344

2. แบบฟอร์มกรอกข้อมูลเกรดเฉลี่ยสะสมตลอดหลักสูตร 8 ภาคเรียน ตามรายชื่อของกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด โดยให้เจ้าหน้าที่ฝ่ายทะเบียนนักศึกษา สำนักทะเบียนและประมวลผล สถาบันราชภัฏนครศรีธรรมราช เป็นผู้กรอกข้อมูลให้

การเก็บรวบรวมข้อมูล

ในการเก็บรวบรวมข้อมูล ผู้วิจัยได้ดำเนินการตามขั้นตอนดังนี้

1. ขอนหนังสือจากคณะศึกษาศาสตร์ มหาวิทยาลัยสงขลานครินทร์ วิทยาเขตปัตตานี ถึงอธิการบดีสถาบันราชภัฏนครศรีธรรมราช เพื่อขอความร่วมมือในการวิจัย
2. ผู้วิจัยนำหนังสือแนะนำตัว แบบสอบถาม/แบบสำรวจ/แบบวัดเจตคติต่อการเรียนการสอน ไปเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเองตาม วันที่ระบุไว้ โดยดำเนินการดังนี้
 - 2.1 ในการทดลองเครื่องมือ (Try Out) ได้ใช้กลุ่มตัวอย่างแยกตามโปรแกรมวิชาเอก 6 วิชาเอก จำนวน 90 คน ก็จะดูจากตารางเรียนของนักศึกษาเพื่อที่จะไปพบนักศึกษตามห้องเรียนช่วงใกล้หมดเวลาเปลี่ยนคาบเรียน และขออนุญาตอาจารย์ผู้สอนเข้าไปชี้แจงเพื่อขอความอนุเคราะห์ที่เก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อเป็นการทดลองเครื่องมือ โดยจะแจกแบบสอบถามครบตามจำนวนที่ระบุไว้แต่ละโปรแกรมวิชาเอก และให้นักศึกษาไปทำในช่วงเวลาว่างช่วงใกล้ได้ และให้ตัวแทนห้องรวบรวมส่งคืนแบบสอบถามที่ห้องสำนักงานคณะครุศาสตร์ คณะวิทยาศาสตร์และเทคโนโลยี คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ สถาบันราชภัฏนครศรีธรรมราช (นักศึกษาเรียนอาคารไหนก็ส่งคืนแบบสอบถามอาคารนั้น) ถ้านักศึกษาห้องใดคาบเรียนต่อไปไม่มีเรียนก็จะให้นักศึกษาทำ

พร้อมกันในห้องเรียนนั้นเลย และส่งแบบสอบถามคืนในคาบนั้นเลย

2.2 ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเพื่อการวิจัย ใช้กลุ่มตัวอย่างเฉพาะนักศึกษาชั้นปีที่ 4 ปรียญตรี 4 ปี ทุกคน จะดำเนินการโดย ครูตารางเรียนของนักศึกษาแล้วนำแบบสอบถามที่เตรียมไว้เรียบร้อยแล้วแยกตามโปรแกรมวิชาเอกต่าง ๆ นำแบบสอบถามไปแจกตามห้องเรียนที่ระบุว่า นักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างเรียนอยู่ ก็จะขออนุญาตอาจารย์ผู้สอนเพื่อพบประธานห้องแล้วชี้แจงวิธีการแจกแบบสอบถาม วิธีการทำ และการส่งคืน ให้ประธานห้องเป็นผู้รวบรวมส่ง โดยนำไปส่งคืนที่ห้องสำนักงานคณะอาคารที่นักศึกษาเรียนอยู่

ถ้านักศึกษาห้องใดที่อาจารย์ผู้สอนยังไม่เข้าสอนผู้วิจัยก็จะเข้าไปพบกับนักศึกษา ทั้งห้องและชี้แจงรายละเอียด และให้ตัวแทนห้องรวบรวมส่งคืนเมื่อเพื่อน ๆ ในห้องกรอกข้อมูลจนเสร็จเรียบร้อยแล้ว

ถ้านักศึกษาห้องใดเมื่อผู้วิจัยไปพบกับนักศึกษาตามห้องเรียนแล้วถ้าไม่มีการเรียน ก็จะแจกแบบสอบถามให้นักศึกษานั่งทำในห้องเรียนตอนนั้นเลย และเมื่อกรอกข้อมูลเรียบร้อยแล้ว ก็เก็บแบบสอบถามคืนเลย

จำนวนกลุ่มตัวอย่างเก็บแบบสอบถามคืนได้ทั้งหมด 297 คน จากกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 315 คน คิดเป็นร้อยละ 95.40

การวิเคราะห์ข้อมูล

ผู้วิจัยได้ดำเนินการวิเคราะห์ข้อมูลดังนี้

1. ตรวจสอบ จำนวนข้อมูลตามตัวแปรที่ต้องการศึกษา คัดเลือกเฉพาะฉบับสมบูรณ์
2. ตรวจสอบให้คะแนนแบบสอบถามทุกฉบับ
3. วิเคราะห์ข้อมูลด้วยเครื่องคอมพิวเตอร์ ด้วยโปรแกรมสำเร็จรูป SPSS/PC⁺ (Statistical Package for the Social Science/ Personal Computer Plus) มีลำดับขั้นการวิเคราะห์ดังนี้

3.1 คำนวณสถิติภาคบรรยายของตัวแปรต่าง ๆ

3.1.1 ค่าเฉลี่ยเลขคณิต (Arithmetic Mean)

3.1.2 ส่วนเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation)

3.1.3 ค่าร้อยละ

3.2 หากความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนกับตัวแปรองค์ประกอบด้านสถานภาพของนักศึกษา ด้านเศรษฐกิจและสังคมของครอบครัว และด้านการเรียนการสอน โดยหาสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์อย่างง่าย โดยวิธีหาสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์แบบเพียร์สัน (Pearson Product Moment Correlation Coefficient) ระหว่างตัวแปรอิสระกับตัวแปรตามที่ข้อมูลอยู่ในมาตราช่วง (Interval Scale) และศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบด้านสถานภาพของนักศึกษา ด้านเศรษฐกิจและสังคมของครอบครัว และด้านการเรียนการสอน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (โดยตัวแปรอิสระ ถ้าตัวแปรใดไม่ได้เป็นข้อมูลในมาตราช่วง (Interval Scale) จะแปลงข้อมูลเป็น dummy coding คือแปลงเป็นค่า 0 และ 1) โดยใช้วิธีการวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis)

นำค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ที่คำนวณได้มาทดสอบนัยสำคัญ โดยการทดสอบค่าที (t-test)

3.3 เพื่อสร้างสมการถดถอยพหุคูณ ที่สามารถทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา จากตัวแปรองค์ประกอบด้านสถานภาพของนักศึกษา ด้านเศรษฐกิจและสังคมของครอบครัว และด้านการเรียนการสอน นำตัวแปรอิสระและตัวแปรตามทั้งหมดไปคำนวณ โดยวิเคราะห์ถดถอยพหุคูณแบบขั้นบันได (Stepwise Approach) โดยมีขั้นตอนดำเนินการดังนี้

3.3.1 คำนวณหาสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ (Multiple Correlation) ระหว่างตัวทำนายกับตัวแปรเกณฑ์

3.3.2 ทดสอบความมีนัยสำคัญของค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณ

3.3.3 นำค่าสหสัมพันธ์พหุคูณที่ได้มีนัยสำคัญ นำไปสร้างสมการถดถอยหรือสมการทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาในรูปคะแนนดิบและคะแนนมาตรฐาน โดย

3.3.3.1 คำนวณค่าสัมประสิทธิ์ถดถอย (Regression Coefficient) ของตัวทำนายในรูปคะแนนดิบและคะแนนมาตรฐาน

3.3.3.2 ทดสอบความมีนัยสำคัญของค่าสัมประสิทธิ์ถดถอยของตัวทำนาย

3.3.3.3 คำนวณค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของการทำนาย (Standard error of estimate) และค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของสัมประสิทธิ์ถดถอย (Standard error of β -coefficient)

3.3.3.4 สร้างสมการทำนายในรูปคะแนนดิบและคะแนนมาตรฐาน

สรุปผลการวิจัย

จากการทำการวิจัยเรื่อง องค์ประกอบในการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของ นักศึกษาปริญญาตรี สถาบันราชภัฏนครศรีธรรมราช สรุปผลการวิจัยได้ดังนี้

1. ความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษากับตัวแปรองค์ประกอบด้าน สถานภาพของนักศึกษา เมื่อพิจารณาตัวแปรขององค์ประกอบด้านสถานภาพของนักศึกษา พบว่า เกรดเฉลี่ยสะสมชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อย่างมี นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 อันดับของการเลือกโปรแกรมวิชาที่สอบเข้าเรียนได้ มีความ สัมพันธ์ทางลบกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 เป็นไปตาม สมมติฐานข้อ 1
2. ความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษากับตัวแปรองค์ประกอบด้าน เศรษฐกิจและสังคมของครอบครัว เมื่อพิจารณาตัวแปรองค์ประกอบด้านเศรษฐกิจและสังคมของ ครอบครัวแต่ละตัว พบว่า ตัวแปรแต่ละตัวอันได้แก่ รายได้ของผู้ปกครอง จำนวนสมาชิกใน ครอบครัว จำนวนพี่น้องที่กำลังศึกษา ไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งไม่เป็นไป ตามสมมติฐานข้อ 2
3. ความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษากับตัวแปรองค์ประกอบด้านการ เรียนการสอน เมื่อพิจารณาตัวแปรขององค์ประกอบด้านการเรียนการสอน พบว่า นิสัยในการ เรียน นิสัยในการเรียนด้านวิธีการทำงาน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 นิสัยในการเรียนด้านการหลีกเลี่ยง การผลัดเวลา มีความ สัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ซึ่งเป็นไปตาม สมมติฐานข้อ 3 ส่วนตัวแปรที่ไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คือ เจตคติต่อการ เรียนการสอน และเวลาที่ใช้ในการศึกษาเพิ่มเติมหรือทบทวนบทเรียน ซึ่งไม่เป็นไปตามสมมติฐาน ข้อ 3
4. ความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบด้านสถานภาพของนักศึกษา ด้านเศรษฐกิจและสังคมของ ครอบครัว และด้านการเรียนการสอน กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้วิธีการ

วิเคราะห์ถดถอยพหุคูณ (Multiple Regression Analysis) พบว่า องค์ประกอบที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาศรีวิชัยวิทยาลัย สาขาวิชาศึกษาศาสตร์ ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .001 เป็นความสัมพันธ์ทางบวก แปลความหมายได้ว่า นักศึกษาที่มีเกรดเฉลี่ยสะสมชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 สูง มีแนวโน้มที่จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับปริญญาตรีสูงด้วย ระดับการศึกษาของบิดา (มัธยมศึกษาตอนปลาย) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แต่เป็นความสัมพันธ์ทางลบ แปลความหมายได้ว่า นักศึกษาที่มีบิดามีระดับการศึกษาขั้นสูงสุดระดับมัธยมศึกษาตอนปลายมีแนวโน้มที่จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่านักศึกษาที่บิดามีระดับการศึกษาขั้นสูงสุดระดับอื่น ประเภทโรงเรียนที่นักศึกษามาจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 (โรงเรียนเอกชน) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 เป็นความสัมพันธ์ทางลบ แปลความหมายได้ว่า นักศึกษาที่จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มาจากโรงเรียนเอกชน มีแนวโน้มจะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่านักศึกษาที่จบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มาจากโรงเรียนรัฐบาล ค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณเท่ากับ .56789 ค่าประสิทธิภาพการพยากรณ์ ร้อยละ 32.25 ค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของการทำนาย เท่ากับ .33051 ส่วนตัวแปรที่ไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ได้แก่ สภาพที่ตั้งของโรงเรียนเดิม ประเภทนักศึกษาที่สอบเข้าเรียนได้ อันดับของการเลือกโปรแกรมวิชาที่สอบเข้าเรียนได้ โปรแกรมวิชาสถานที่พัก อาชีพของบิดา อาชีพของมารดา ระดับการศึกษาของบิดา ระดับการศึกษาของมารดา รายได้ของผู้ปกครอง สถานภาพสมรสของบิดามารดา จำนวนสมาชิกในครอบครัว จำนวนพี่น้องที่กำลังศึกษา นิสัยในการเรียน การหลีกเลี่ยง การผลัดเวลา วิธีการทำงาน เจตคติต่อการเรียน การสอน และเวลาที่ใช้ในการศึกษาเพิ่มเติมหรือทบทวนบทเรียน

เขียนรูปแบบแสดงความสัมพันธ์ได้ดังนี้

$$\begin{aligned} \hat{Y} = & 2.2367 + .3227X_1 - .1786X_2 - .0168X_3 - .0227X_4 - .0868X_5 - .0416X_6 - .0557X_7 + \\ & .0025X_8 - .0620X_9 - .2051X_{10} - .1130X_{11} - .0838X_{12} - .1891X_{13} - .5144X_{14} - .1168X_{15} - \\ & .1522X_{16} - .0074X_{17} - .1660X_{18} - .0189X_{19} - .2134X_{20} - .2615X_{21} - .2259X_{22} + \\ & .1171X_{24} - .0382X_{25} + .0262X_{26} + .1640X_{27} + .000001X_{29} - .0006X_{30} - .3444X_{31} - \\ & .1234X_{32} + .0169X_{34} - .0064X_{35} + .0008X_{37} + .0045X_{38} - .0030X_{39} - .0001X_{40} \end{aligned}$$

5. องค์ประกอบด้านสถานภาพของนักศึกษา ด้านเศรษฐกิจและสังคมของครอบครัวและด้านการเรียนการสอน ที่เป็นตัวพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาปริญญาตรี ได้คือ เกรดเฉลี่ยสะสมชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ประเภทโรงเรียนที่นักศึกษাজบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 (โรงเรียนเอกชน) นิสัยในการเรียนด้านวิธีการทำงาน เจตคติต่อการเรียนการสอน และระดับการศึกษาของบิดา (มัธยมศึกษาตอนปลาย) แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .0001 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณเท่ากับ .50076 ประสิทธิภาพของการพยากรณ์จากสหสัมพันธ์พหุคูณเท่ากับ .25076 หมายความว่า ความแปรปรวนของตัวแปรทั้ง 5 ตัวข้างต้น สามารถอธิบายความแปรปรวนของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนร้อยละ 25.08 มีค่าความคลาดเคลื่อนมาตรฐานของการทำนายเท่ากับ .32693 ซึ่งสมการถดถอยพหุคูณที่เหมาะสมที่สุดที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา คือ สมการที่มีตัวทำนายประกอบด้วยตัวแปรองค์ประกอบด้านสถานภาพของนักศึกษา ด้านเศรษฐกิจและสังคมของครอบครัว และด้านการเรียนการสอน ได้สมการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เขียนในรูปคะแนนดิบได้ดังนี้

$$\hat{Y} = 1.8352 + .3622X_1 - .1725X_2 + .0052X_{38} - .0031X_{39} - .1524X_{20}$$

- โดยที่ \hat{Y} แทน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน
- X_1 แทน เกรดเฉลี่ยสะสมชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6
- X_2 แทน ประเภทโรงเรียนที่นักศึกษাজบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6
โดยกำหนดให้ $X_2 = 0$ ถ้าเป็นโรงเรียนรัฐบาล
 $X_2 = 1$ ถ้าเป็นโรงเรียนเอกชน
- X_{38} แทน นิสัยในการเรียนด้านวิธีการทำงาน
- X_{39} แทน เจตคติต่อการเรียนการสอน
- X_{20} แทน ระดับการศึกษาของบิดา โดยกำหนดให้
ถ้าเป็นประถมศึกษา ; $X_{19} = 0, X_{20} = 0, X_{21} = 0, X_{22} = 0, X_{23} = 0$
ถ้าเป็นมัธยมศึกษา
ตอนต้น ; $X_{19} = 1, X_{20} = 0, X_{21} = 0, X_{22} = 0, X_{23} = 0$
ถ้าเป็นมัธยมศึกษา
ตอนปลาย ; $X_{19} = 0, X_{20} = 1, X_{21} = 0, X_{22} = 0, X_{23} = 0$
ถ้าเป็นอนุปริญญา ; $X_{19} = 0, X_{20} = 0, X_{21} = 1, X_{22} = 0, X_{23} = 0$

ถ้าเป็นปริญญาตรี ; $X_{19} = 0, X_{20} = 0, X_{21} = 0, X_{22} = 1, X_{23} = 0$

ถ้าเป็นสูงกว่า

ปริญญาตรี ; $X_{19} = 0, X_{20} = 0, X_{21} = 0, X_{22} = 0, X_{23} = 1$

และสมการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เขียนในรูปคะแนนมาตรฐาน ได้ดังนี้

$$\hat{Z}_y = .4266Z_1 - .1303Z_2 + .1472Z_{38} - .1214Z_{39} - .1129Z_{20}$$

- โดยที่ \hat{Z}_y แทน ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในรูปคะแนนมาตรฐาน
- Z_1 แทน คะแนนมาตรฐานของเกรดเฉลี่ยสะสมชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6
- Z_2 แทน คะแนนมาตรฐานของประเภทโรงเรียนที่นักศึกษายกชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 (โรงเรียนเอกชน)
- Z_{38} แทน คะแนนมาตรฐานของนิสัยในการเรียนด้านวิธีการทำงาน
- Z_{39} แทน คะแนนมาตรฐานของเจตคติต่อการเรียนการสอน
- Z_{20} แทน คะแนนมาตรฐานของระดับการศึกษาของบิดา (มัธยมศึกษาตอนปลาย)

อภิปรายผล

จากผลการศึกษา องค์ประกอบในการพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาปริญญาตรี สถาบันราชภัฏนครศรีธรรมราช มีประเด็นสำคัญที่จะนำมาอภิปรายผลดังนี้

1. ความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษากับตัวแปรองค์ประกอบด้านสถานภาพของนักศึกษา เมื่อพิจารณาตัวแปรขององค์ประกอบด้านสถานภาพของนักศึกษา พบว่า เกรดเฉลี่ยสะสมชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับสมมติฐานบางส่วนและผลการวิจัยของธานี นงนุช (2527 : 386) พิสิษฐ์ ดันจาวณิช (2532 : 207-209) วลัยลักษณ์ อัครีวงศ์ (2538 : 46) ที่พบว่า เกรดเฉลี่ยมัธยมศึกษาตอนปลายมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา แสดงให้เห็นว่า นักศึกษาที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน (เกรดเฉลี่ยชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6) สูง ก็จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับอุดมศึกษาสูงด้วย ทั้งนี้ อาจจะเป็นเพราะผู้ที่มีความรู้เดิม

คืออยู่แล้วเป็นผู้ที่มีความพร้อมที่จะเรียนในระดับสูงขึ้นไปได้ด้วย อันดับของการเลือกโปรแกรมวิชาที่สอบเข้าเรียนได้ มีความสัมพันธ์ทางลบกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของพรทิพย์ ฉาวจักร์ (2525 : 27) พบว่า อันดับที่เลือกคณะที่ศึกษาในการสอบเข้ามหาวิทยาลัย เป็นตัวแปรหนึ่งที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อัญญา กรคณิตนันท์ (2527 : 68) พบว่า คณะที่กำลังศึกษาถ้าเป็นคณะที่เลือกอันดับ 1 หรือ 2 จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงกว่านิสิตที่ศึกษาในคณะที่เลือกเป็นอันดับอื่น และงานวิจัยของวลัยลักษณ์ อัศธีรวงศ์ (2538 : 47) พบว่า อันดับของการเลือกโปรแกรมวิชาเข้าเรียนเป็นปัจจัยที่มีผลต่อการเรียน จากงานวิจัย แสดงให้เห็นว่านักศึกษาที่เลือกเรียนเป็นอันดับแรก ๆ นั้น เป็นโปรแกรมวิชาที่นักศึกษามีความสนใจ และคิดว่าตนเองมีความถนัดในการที่จะศึกษาในโปรแกรมวิชาที่เลือกเป็นอันดับ 1 มากกว่าโปรแกรมวิชาที่เลือกเป็นอันดับท้าย ๆ ซึ่งถ้านักศึกษาได้เข้าศึกษาในโปรแกรมวิชาที่เลือกเป็นอันดับ 1 ก็น่าจะทำให้ผลการเรียนดีกว่าในอันดับท้าย ๆ

2. ความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษากับตัวแปรองค์ประกอบด้านเศรษฐกิจและสังคมของครอบครัว พบว่า องค์ประกอบด้านเศรษฐกิจและสังคมของครอบครัว ไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งผลการวิจัย สอดคล้องกับงานวิจัยของ อวยชัย วิษุวรรณ (2521 : 50) พบว่า สถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมของนิสิต ไม่มีความสัมพันธ์อันเด่นชัดกับผลการเรียน เมื่อพิจารณาตัวแปรองค์ประกอบด้านเศรษฐกิจและสังคมของครอบครัวแต่ละตัวพบว่า ตัวแปรแต่ละตัวไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน รายได้ของผู้ปกครอง ไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งขัดแย้งกับผลการวิจัยของ ไพฑูรย์ เวทการ (2532 : 372-373) พบว่าตัวแปรตัวหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา คือ รายได้ของครอบครัว และผลการวิจัยของไรท์ และบี้น (Wright and Bean, 1974 : 277-283) พบว่า รายได้ของครอบครัว ใช้เป็นตัวทำนายผลการเรียนได้ดีที่สุด จำนวนสมาชิกในครอบครัว ไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งผลการวิจัยขัดแย้งกับงานวิจัยของ สุรเดช ปนากุล (2520 : 49-50) พบว่า จำนวนบุคคลในครอบครัวร่วมกันอภิปรายความแปรปรวนของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และผลการวิจัยของ ประยูร ศรีสังขานกุล (2529 : 490-492) พบว่า ตัวแปรที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ จำนวนบุคคลในครอบครัว จำนวนพี่น้องที่กำลังศึกษาที่ไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งขัดแย้งกับงานวิจัยของคอสเตอร์ (Coster, 1959 : 50-62, อ้างถึงใน สมใจ ศรีสินรุ่งเรือง, 2529 :

21) ที่กล่าวว่าครอบครัวใดมีจำนวนสมาชิกมาก โดยเฉพาะสมาชิกที่อยู่ในวัยศึกษาเล่าเรียนด้วยแล้ว ก็มักจะประสบปัญหาทางการเงินไม่มากนักน้อยและปัญหาเหล่านี้อาจส่งผลกระทบต่อการศึกษาของเด็กได้ ซึ่งพบว่า จำนวนบุคคลในครอบครัวของเด็กมีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่านักศึกษาที่อยู่ในวัยนี้อาจจะหารายได้ช่วยเหลือครอบครัว สมาชิกในครอบครัว เล่าเรียนไปด้วย และสมาชิกในครอบครัวคนอื่น ๆ ที่กำลังศึกษาอาจมีรายได้พิเศษไปด้วยในขณะที่กำลังศึกษา

3. ความสัมพันธ์ระหว่างผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา กับตัวแปรองค์ประกอบด้านการเรียนการสอน เมื่อพิจารณาตัวแปรขององค์ประกอบด้านการเรียนการสอน พบว่า นิสัยในการเรียน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ซึ่งผลการวิจัยนี้สอดคล้องกับงานวิจัยของ สุวิมล ว่องวาณิช (2523 : 5962) พบว่า นิสัยในการเรียน โดยส่วนรวม มีความสัมพันธ์สูงกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ได้อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 คาน (Khan, 1969 : 216-221) พบว่า นิสัยในการเรียน มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จในการเรียน โคเวลและเอ็นทวิสเติล (Cowell and Entwistle, 1971 : 85-90) พบว่านิสัยในการเรียน มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จากผลการวิจัย แสดงให้เห็นว่า ถ้านักศึกษามีนิสัยในการเรียนที่ดี ก็จะทำให้ให้นักศึกษาประสบความสำเร็จในการเรียน ซึ่งผู้ที่มีนิสัยในการเรียนดีได้ โดยนักศึกษจะต้องรู้จักการใช้เวลาและมีวิธีการเรียน การทำงาน ซึ่งองค์ประกอบสำคัญของนิสัยในการเรียน ก็คือ การหลีกเลี่ยง การผลัดเวลา และวิธีการทำงาน เมื่อแยกเป็นรายด้าน พบว่า นิสัยในการเรียนด้านวิธีการทำงาน มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และนิสัยในการเรียนด้านการหลีกเลี่ยง การผลัดเวลา มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นั่นหมายความว่า ถ้านักศึกษามีนิสัยในการเรียนด้านวิธีการทำงาน และนิสัยในการเรียนด้านการหลีกเลี่ยง การผลัดเวลา ประพฤติปฏิบัติในเรื่องดังกล่าวในระดับที่ดี บ่อยครั้งมากที่สุด ก็จะทำให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นด้วย ส่วนตัวแปรที่ไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คือ เจตคติต่อการเรียนการสอน ซึ่งผลการวิจัยนี้ขัดแย้งกับงานวิจัยของ นภาพร เมฆรักฆาวณิช (2515 : 66) พบว่า เจตคติในการเรียนมีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โคเวลและเอ็นทวิสเติล (Cowell and Entwistle, 1971 : 85-90) พบว่า เจตคติในการเรียน มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนักศึกษามีเจตคติที่อยู่ในระดับปานกลางเหมือนกันหมด และเวลาที่ใช้ในการศึกษาเพิ่มเติมหรือทบทวนบทเรียน ไม่สัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนทั้งนี้ นักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่างใช้

เวลาในการศึกษาเพิ่มเติมหรือทบทวนบทเรียน เป็นเวลาที่ใกล้เคียงกันมาก ทั้งกลุ่มที่มีผลการเรียนต่ำ ปานกลาง และสูง จึงทำให้เวลาไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

4. ความสัมพันธ์ระหว่างองค์ประกอบด้านสถานภาพของนักศึกษา ด้านเศรษฐกิจและสังคมของครอบครัว และด้านการเรียนการสอนกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน โดยใช้วิธีการวิเคราะห์ถดถอย พบว่า องค์ประกอบที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาศรีอยุธยาวิทยาลัย สถาบันราชภัฏนครศรีธรรมราช คือเกรดเฉลี่ยสะสมชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 การอภิปรายผลดังนี้

(1) ระดับการศึกษาของบิดา (มัธยมศึกษาตอนปลาย) มีความสัมพันธ์ทางลบกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อย่างมีนัยสำคัญที่ระดับ .05 ซึ่งสอดคล้องบางส่วนกับงานวิจัยของ ประยูร ศรีสัตชนกุล (2529 : 490-492) ได้ศึกษาเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาสถาบันอุดมศึกษาเอกชน พบว่าตัวแปรที่มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ ระดับการศึกษาของบิดา (ป.7 หรือเทียบเท่า) และ งานวิจัยของทวีป ศิริรัมย์ (2530 : 33) พบว่า การศึกษาของบิดาของนักศึกษา สามารถอธิบายผลการเรียนของนักศึกษาได้ จากงานวิจัย แสดงให้เห็นว่า นักศึกษาที่บิดามีระดับการศึกษาในระดับสูง ก็จะทำให้นักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีด้วย ทั้งนี้ อาจเนื่องมาจากบิดาที่มีการศึกษาสูงจะมีความรู้และ มีประสบการณ์ต่าง ๆ ที่จะชี้แนะบุตร รวมทั้งหาความรู้เพิ่มเติม และยังสามารถที่จะช่วยสอนหรือตอบปัญหาแก่บุตรของตนได้อีกด้วย

ประเภทโรงเรียนที่นักศึกษาจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 (โรงเรียนเอกชน) มีความสัมพันธ์ทางลบกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 แปลความหมายได้ว่านักศึกษาที่จบมาจากโรงเรียนที่เป็นของเอกชน มีแนวโน้มที่จะมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่ำกว่านักศึกษาที่จบมาจากโรงเรียนรัฐบาล ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากว่าโรงเรียนที่สังกัดโรงเรียนเอกชนแต่ละโรงเรียนนั้น มีมาตรฐาน ระบบ ระเบียบ วิธีการ หลักสูตรของแต่ละโรงเรียน ที่ผลิตนักเรียนออกมาไม่มีคุณภาพเพียงพอที่จะทำให้นักเรียนไปศึกษาต่อในระดับสูงต่อไป และอาจทำให้นักเรียนไม่ประสบความสำเร็จในการศึกษาต่อไป ส่วนตัวแปรที่ไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ได้แก่ สภาพที่ตั้งของโรงเรียนเดิม ไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ทั้งนี้ เพราะว่าการกระจายของตัวแปรสภาพที่ตั้งของโรงเรียนเดิม ยังน้อยมาก ส่วนมากสภาพที่ตั้งของโรงเรียนเดิมตั้งอยู่ในเขตเทศบาล และในเขตสุขาภิบาล ประเภทนักศึกษาที่สอบเข้าเรียนได้ (สอบคัดเลือก) ก็ไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะนักศึกษาส่วนใหญ่ที่เป็นกลุ่มตัวอย่างเป็นนักศึกษาที่สอบเข้าเรียนได้โดยการสอบคัดเลือก สถานที่พัก

(พักนอกสถาบันราชภัฏ) ไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน เพราะขณะที่นักศึกษาเรียนอยู่ในสถาบันราชภัฏนครศรีธรรมราช ที่พักในสถาบันราชภัฏ นักศึกษาหอพักนั้นจะมีการช่วยเหลือกันในเรื่องการเรียน สามารถปรึกษาหารือกันได้ ถ้ามีปัญหาหรือต้องการคำชี้แนะจากเพื่อน ๆ พี่ ๆ น้อง ๆ ร่วมหอพัก ซึ่งจะมีนักศึกษาหลาย ๆ โปรแกรมวิชาด้วยกันพักอาศัยอยู่หอพักในสถาบันราชภัฏ และแต่ละหอพักยังมีกิจกรรมที่ได้ทำร่วมกัน สร้างความสามัคคี แลกเปลี่ยนความคิดเห็นซึ่งกันและกัน และบรรยากาศในสถาบันราชภัฏยังมีแหล่งค้นคว้าที่นักศึกษาสามารถที่จะค้นคว้าได้ตลอดเวลา นั่นคือ หอสมุด ส่วนตัวแปรโปรแกรมวิชา ไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน นั้นแสดงว่า นักศึกษาที่เรียนโปรแกรมวิชาแตกต่างกัน ถึงแม้จะอยู่ในสาขาวิชาเดียวกันหรือต่างสาขาวิชากันนั้น ก็จะมีผลการเรียนที่ไม่แตกต่างกัน ซึ่งอาจจะมีผลมาจากการจัดการเรียนการสอนที่ไม่แตกต่างกันในแต่ละโปรแกรมวิชา โปรแกรมวิชาในสาขาวิทยาศาสตร์ ไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งผลการวิจัยนี้ขัดแย้งกับงานวิจัยของ วลัยลักษณ์ อัครีรวงศ์ (2538 : 46) พบว่า ขณะที่เรียน การที่นักศึกษาเรียนในคณะที่แตกต่างกัน จะมีผลการเรียนแตกต่างกัน นั้นแสดงว่า นักศึกษาที่เรียนโปรแกรมวิชาแตกต่างกัน ก็จะมีผลการเรียนที่แตกต่างกัน แต่จากงานวิจัยนี้พบว่า โปรแกรมวิชาในสาขาวิชาวิทยาศาสตร์ ไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ทั้งนี้อาจเนื่องมาจากการจัดระบบการเรียนการสอนของแต่ละโปรแกรมอาจจะไม่แตกต่างกันอย่างเห็นได้ชัด อาชีพของบิดา ไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งผลการวิจัยนี้ขัดแย้งกับงานวิจัยของ สเลดจ์ (Sledge, 1976 : 4944) พบว่า อาชีพของบิดา มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ประยูร ศรี สัชชนกุล (2529 : 490-492) พบว่า อาชีพของบิดา (ค้าขายหรือธุรกิจ) มีความสัมพันธ์ทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน จากผลการวิจัย ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า อาชีพของบิดา ของนักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง มีการกระจายของข้อมูลน้อย ส่วนใหญ่มีอาชีพค้าขาย ส่วนอาชีพอื่น ๆ มีน้อยมาก อาชีพของมารดา ไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งขัดแย้งกับผลการวิจัยของ พรทิพย์ ถาวรจักร์ (2525 : 26) พบว่า อาชีพของมารดา มีความสัมพันธ์กับความสำเร็จในการเรียน ทั้งนี้อาจเป็นเพราะว่า อาชีพของมารดา ของนักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง มีการกระจายของข้อมูลน้อย ส่วนใหญ่มีอาชีพเกษตรกรกรรม ส่วนอาชีพอื่น ๆ มีน้อยมาก ระดับการศึกษาของบิดา ระดับการศึกษาของมารดา ไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งผลการวิจัยสอดคล้องกับการวิจัยของ ชวนชัย เชื้อสาธุชน (2522 : 124) พบว่า ระดับการศึกษาของบิดามารดา ไม่เป็นตัวแปรสำคัญที่อธิบายความแปรปรวนของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แต่ขัดแย้งกับผลการวิจัยของ ประยูร ศรี สัชชนกุล (2529 : 490-492) พบว่า ตัวแปรที่มีความหมายทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมี

นัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ ระดับการศึกษาของบิดา (1.7 หรือเทียบเท่า) จากผลการวิจัยนี้อาจเป็นเพราะว่าระดับการศึกษาของ นักศึกษาที่เป็นกลุ่มตัวอย่าง ส่วนใหญ่บิดา มารดา มีระดับการศึกษาสูงสุดระดับประถมศึกษา ซึ่งระดับการศึกษาอื่น ๆ ที่สูงกว่านี้มีไม่มาก มีน้อยมาก สภาพภาพสมรสของบิดามารดา ไม่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งผลการวิจัยขัดแย้งกับผลการวิจัยของ พรทิพย์ ถาวรจักร์ (2525 : 26) พบว่า ฐานะการสมรสของบิดามารดามีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และผลการวิจัยของ ธานี นงนุช (2527 : 386) พบว่า สภาพการสมรสของบิดามารดามีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

5. องค์ประกอบด้านสภาพของนักศึกษา ด้านเศรษฐกิจและสังคมของครอบครัวและด้านการเรียนการสอน ที่เป็นตัวพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษามหาวิทยาลัย ได้ดีที่สุด คือ เกรดเฉลี่ยสะสมชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 รองลงมา คือ ประเภทโรงเรียนที่นักศึกษาระดับมัธยมศึกษาปีที่ 6 (โรงเรียนเอกชน) นิสัยในการเรียนด้านวิธีการทำงาน เจตคติต่อการเรียนการสอน และระดับการศึกษาของบิดา (มัธยมศึกษาตอนปลาย) แตกต่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .0001 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์พหุคูณเท่ากับ 5.0076 การที่พบว่าเกรดเฉลี่ยสะสมชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 เป็นตัวพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ดีที่สุดนั้น สอดคล้องกับงานวิจัยของ โรเมอร์ (Roemer, 1965 : 183-185) ที่พบว่า คะแนนเฉลี่ยก่อนเข้าศึกษาในมหาวิทยาลัยแพทยศาสตร์เป็นตัวทำนายความสำเร็จในการศึกษาในมหาวิทยาลัยแพทยศาสตร์ที่สำคัญที่สุด แพสสัน (Passon, 1967 : 1143-1144) พบว่า เกรดเฉลี่ยในมัธยมศึกษาเป็นตัวทำนายเกรดเฉลี่ยชั้นปีที่หนึ่งของนักศึกษาในมหาวิทยาลัยเพรสโนได้ดีที่สุด และยังสอดคล้องกับงานวิจัยของ โนเอทและคณะ (Noeth and Others, 1974 : 213) ได้ศึกษาตัวแปรที่มีผลต่อการพยากรณ์ความสำเร็จในการเรียนในคณะสัตวแพทย์ มหาวิทยาลัยเปอร์ดู พบว่า ตัวแปรที่เป็นตัวพยากรณ์ที่ดีที่สุด คือ คะแนนผลการเรียนก่อนเข้าศึกษาในคณะนี้ จากผลการวิจัยดังกล่าวข้างต้น แสดงให้เห็นว่า นักศึกษาที่เรียนดีในระดับมัธยมศึกษาตอนปลาย เมื่อเข้ามาเรียนในระดับอุดมศึกษา ก็จะมีผลการเรียนดีด้วย และพบว่า เจตคติต่อการเรียนการสอนเป็นตัวพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สอดคล้องบางส่วนกับงานวิจัยของ สุวิมล ว่องวาณิช (2522 : 60) พบว่า หัสนคติในการเรียนโดยส่วนรวมเป็นตัวแปรหนึ่งที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในทางบวก โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ เท่ากับ .322 และสอดคล้องบางส่วนกับงานวิจัยของ ไอแกน และครีเกอร์ (Aiken and Dreger, 1961 : 19-24, อ้างถึงในคุชฎี ภาษา, 2537 : 31) พบว่า หัสนคติเป็นตัวทำนายผลสัมฤทธิ์

ทางการเรียนคณิตศาสตร์อย่างมีนัยสำคัญสำหรับนักเรียนหญิง จากงานวิจัยข้างต้น แสดงให้เห็นว่า เจตคติมีความสำคัญต่อการเรียนของนักศึกษา เพราะหากนักศึกษามีเจตคติที่ดีต่อสิ่งใดสิ่งหนึ่งแล้ว ย่อมที่จะส่งผลทำให้การเรียนมีผลการเรียนที่ดีขึ้น เมื่อนักศึกษามีเจตคติที่ดีแล้ว จะทำให้นักศึกษามีกำลังใจ ความรู้สึกที่ดี ทำให้ส่งผลให้ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้นด้วย นิสัยในการเรียนด้านวิธีการทำงาน เป็นตัวพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งผลการวิจัยสอดคล้องบางส่วนกับงานวิจัยของ จารุพร สูงสว่าง (2524 : 57) ได้ศึกษาเปรียบเทียบผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาผู้ใหญ่แบบเบ็ดเสร็จระดับ 4 กับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 พบว่า ตัวทำนายที่ดีที่สุดในการทำนายผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ วิชาภาษาไทย และวิชาวิทยาศาสตร์ คือ นิสัยในการเรียน และสอดคล้องกับงานวิจัยของ สุวิมล เค้นสุนทร (2525 : 89-92) พบว่า แผนการเรียนวิทยาศาสตร์ เกษตรกรรม ช่างอุตสาหกรรม พาณิชยกรรม ศิลปกรรม ตัวพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่เป็นเกรดเฉลี่ยวิชาบังคับ คือ นิสัยในการเรียน และยังมีแผนการเรียนวิทยาศาสตร์ พาณิชยกรรม และศิลปกรรมหัตถกรรม ตัวพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่เป็นเกรดเฉลี่ยวิชาเลือก ได้แก่ นิสัยในการเรียน จากงานวิจัย แสดงให้เห็นว่า นิสัยในการเรียนที่ดีที่สร้างขึ้นในระหว่างที่เรียนจะมีคุณค่าและเป็นประโยชน์ในการช่วยให้ประสบความสำเร็จในการเรียนได้ ซึ่ง นิสัยในการเรียนด้านวิธีการทำงาน นักศึกษาที่มีพฤติกรรม การใช้กระบวนการเรียนอย่างมีประสิทธิภาพ ไม่ว่าจะเป็นการอ่านหนังสือเรียน การท่องจำบทเรียน การจดโน้ต การทบทวนบทเรียน การทำการบ้านหรือรายงาน การเตรียมตัวสอบ เมื่อนักศึกษามีพฤติกรรมในการเรียนด้านวิธีการทำงานที่ดีแล้ว ก็จะทำให้ส่งผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ ประเภทโรงเรียนที่นักศึกษาจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 (โรงเรียนเอกชน) เป็นตัวพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งประเภทโรงเรียนที่นักศึกษาจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ก็จะมีทั้งที่เป็นโรงเรียนรัฐบาล และโรงเรียนเอกชน โรงเรียนที่สังกัดจะมีรูปแบบ หลักการ วิธีการ หลักสูตร ที่มีมาตรฐานเดียวกัน โดยมีระบบระเบียบ มีการเรียนการสอนที่มีคุณภาพ ทั้งผู้บริหาร อาจารย์ผู้สอน จะมีการคัดเลือกโดยระบบที่มีคุณภาพ ซึ่งจะมิงบประมาณเพียงพอ ที่จะบริหารงานของโรงเรียนให้มีประสิทธิภาพ เพื่อที่จะถ่ายทอดความรู้ให้แก่นักเรียน ส่วนโรงเรียนที่สังกัดเอกชนนั้นแต่ละโรงเรียนก็จะมีมาตรฐานระบบ ระเบียบ วิธีการ หลักการ หลักสูตรของแต่ละโรงเรียน ซึ่งจะมีทั้งที่ผลิตนักเรียนออกมาที่มีคุณภาพเพียงพอที่จะทำให้นักเรียนไปศึกษาต่อในระดับสูงต่อไป และอาจทำให้นักเรียนไม่ประสบความสำเร็จในการศึกษาต่อ ต่อไปได้

นอกจากนี้ยังพบว่าระดับการศึกษาของบิดา (มัธยมศึกษาตอนปลาย) เป็นตัวพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ซึ่งสอดคล้องบางส่วนกับงานวิจัยของ ประยูร ศรีสังขนกุล (2529 : 490-

492) ได้ศึกษาเรื่องความสัมพันธ์ระหว่างสถานภาพทางเศรษฐกิจและสังคมกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษาสถาบันอุดมศึกษาเอกชน พบว่า ตัวแปรที่มีความหมายทางบวกกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ได้แก่ ระดับการศึกษาของบิดา (ป.7 หรือเทียบเท่า) และ งานวิจัยของทวีป ศิริวิศมี (2530 : 33) พบว่า การศึกษาของบิดาของนักศึกษา สามารถอธิบายผลการเรียนของนักศึกษาได้ จากงานวิจัย แสดงให้เห็นว่า นักศึกษาที่บิดามีระดับการศึกษาสูง ก็จะทำให้นักศึกษามีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนดีด้วย ทั้งนี้ อาจเนื่องมาจากบิดาที่มีการศึกษาสูงจะมีความคุ้นเคย มีประสบการณ์ต่าง ๆ ที่จะชี้แนะบุตร รวมทั้งหาความรู้เพิ่มเติม และยังสามารถที่จะช่วยสอนหรือตอบปัญหาแก่บุตรของตนได้อีกด้วย

ข้อเสนอแนะ

1. ข้อเสนอแนะสำหรับการนำไปใช้

1.1 จากผลการวิจัยที่พบว่า องค์ประกอบด้านสถานภาพของนักศึกษา ได้แก่ เกรดเฉลี่ยสะสมชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 อันดับของการเลือกไปรแกรมวิชาที่สอบเข้าเรียนได้ มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ฉะนั้นในการคัดเลือกนักศึกษาเข้าเรียนในสถาบันราชภัฏ ไม่ว่าจะเป็นประเภทโควต้า หรือว่าสอบคัดเลือก ควรจะมีการกำหนดเกรดเฉลี่ยสะสมชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 นักศึกษาที่สอบคัดเลือก นักศึกษาที่สอบได้ควรพิจารณาจัดไปรแกรมวิชาที่นักศึกษาเลือกเป็นอันดับ 1 หรือ 2

1.2 จากผลการวิจัยที่พบว่า องค์ประกอบด้านการเรียนการสอน ได้แก่ นิสัยในการเรียน ด้านวิธีการทำงาน ด้านการหลีกเลี่ยง การผลัดเวลา มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ฉะนั้นผู้ปกครอง อาจารย์ผู้สอน ควรช่วยกันปรับปรุง ชี้นแนะ สร้างนิสัย พฤติกรรมที่ดีในการเรียน ให้แก่นักศึกษา และตัวนักศึกษาเองก็ต้องประพฤติปฏิบัติ ปรับปรุงตนเอง นิสัยในการเรียนที่ดีอย่างสม่ำเสมอ

1.3 จากการวิจัยนี้ พบว่า ตัวแปรที่สามารถพยากรณ์ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้ คือ เกรดเฉลี่ยสะสมชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ประเภทโรงเรียนที่นักศึกษามาจบชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 (โรงเรียนเอกชน) นิสัยในการเรียนด้านวิธีการทำงาน เจตคติต่อการเรียนการสอน และระดับการศึกษาของบิดา (มัธยมศึกษาตอนปลาย) ซึ่งสามารถอธิบายความแปรปรวนของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนร้อยละ 25.08 ซึ่งไม่สูงนัก ดังนั้น เพื่อเป็นแนวทางแก้ไขให้นักศึกษาประสบความสำเร็จในการเรียน มี

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น สถาบันราชภัฏนครศรีธรรมราชควรมีการคัดเลือกนักศึกษาเข้าเรียน
ในสถาบันราชภัฏ โดยที่ใช้เกณฑ์ผลการเรียน เดิมนั้นก็คืออยู่แล้ว ในการสัมภาษณ์หรือใบกรอก
ประวัติของนักศึกษาควรที่จะนำมาพิจารณาถึงระดับการศึกษาของบิดาด้วย และควรมีการใช้
แบบสำรวจนิสัยในการเรียน และแบบวัดเจตคติต่อการเรียนการสอนแก่นักศึกษาใหม่ที่สอบเข้า
เรียนได้ทุกคน ก่อนเข้าศึกษาในสถาบันราชภัฏ เพื่อเป็นการหารูปแบบ แนวทางการจัดการศึกษา
เพื่อพัฒนานิสัยในการเรียน และเจตคติต่อการเรียนการสอนของนักศึกษา อันจะทำให้นักศึกษามี
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนสูงขึ้น

2. ข้อเสนอแนะในการวิจัยต่อไป

2.1 ควรศึกษาผลการวิเคราะห์ของตัวแปรที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา
ปริญญาตรี โดยใช้เทคนิค การวิเคราะห์พหุระดับ (Multilevel Analysis)

2.2 ควรศึกษาตัวแปรอื่น ๆ ที่น่าจะเกี่ยวข้องกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของนักศึกษา
ปริญญาตรี เช่น คุณลักษณะของอาจารย์ผู้สอน การปรับตัว การเข้าร่วมกิจกรรม สวัสดิการ
 เป็นต้น

2.3 ควรจะได้มีการวิจัยเรื่องนี้กับสถาบันในสังกัดอื่นและศึกษากับนักศึกษาในระดับอื่น เพื่อ
จะได้ทราบว่าตัวแปรที่มีความสัมพันธ์กับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนั้นมีตัวแปรใดบ้าง และต่างไป
จากงานวิจัยนี้อย่างไร

2.4 ควรจะได้ศึกษาหาความสัมพันธ์ของตัวแปรที่มีผลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนของ
นักศึกษاپริญญาตรี โดยเจาะจงเฉพาะวิชาเอก ได้แก่ ภาษาอังกฤษ คณิตศาสตร์ วิทยาศาสตร์
ทั่วไป ภาษาไทย เป็นต้น ทั้งนี้เพื่อให้มองเห็นลักษณะความสัมพันธ์ของตัวแปรเฉพาะเจาะจง
และชัดเจนขึ้น